

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: B. V. S., zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2014, č. j.: MV-27689-7/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2014, č. j.: MV-27689-7/SO/sen-2012 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo jako opožděné zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 10. 2011, č. j. OAM-33366-6/DP-2011, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobce uvedl, že žalovaný porušil zásadním způsobem své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný rovněž opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí prvoinstanční byla

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

vydána v rozporu s § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dle názoru žalobce žalovaný porušil ustanovení pro postup odvolacího orgánu, když nepřezkoumal podané odvolání v rámci uplatněných námitek, neboť odvolání bylo podáno v zákonné lhůtě. Pokud žalovaný nepřezkoumal podané odvolání v rozsahu odvolacích námitek a toto zamítl jako opožděné, postupoval v rozporu s § 89 správního řádu. Žalobce uvedl, že podal odvolání v dobré víře jako odvolání řádné, když mu prvostupňové rozhodnutí nebylo řádně doručeno a žalobce se o jeho vydání dozvěděl až po nahlédnutí do spisového materiálu. V případě, že by se žalobce sám nezajímal o stav své žádosti, nedozvěděl by se o vydání prvostupňového rozhodnutí vůbec. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí prvního stupně bylo žalobci doručeno fikcí, avšak ve spisovém materiálu byla založena doručenko, která svědčila o doručení do vlastních rukou, avšak žalobce tuto zásilku nevyzvedával. Z těchto důvodů bylo nutno za den doručení prvostupňového rozhodnutí považovat den, kdy žalobce nahlédl do spisového materiálu a zde se seznámil s obsahem rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce již v průběhu správního řízení namítal, že podpis na doručence není jeho, pravděpodobně došlo k pochybení při doručování, neboť v místě jeho bydliště se nachází více lidí vietnamské národnosti. Zároveň je na místě pochybovat o možnosti doručení fikcí, pokud spisový materiál obsahuje podepsanou doručenko. Žalobce navrhoval, pokud soud uzná za vhodné, vypracování znaleckého posudku k prokázání pravosti podpisu na doručence.

Žalobce dále s odkazem na § 92 odst. 1 správního řádu uvedl, že nedílnou součástí činnosti žalovaného jako odvolacího orgánu je zkoumat, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí. Jelikož bylo prvoinstanční rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem, žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když zcela ignoroval nezákonný postup správního orgánu prvního stupně. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného, který byl přesvědčen, že postup prvoinstančního orgánu ve věci přijetí předčasné podané žádosti byl v pořádku. Dle žalobce předčasné podání žádosti bylo nutno považovat za vadu žádosti, kterou byl dle správního řádu správní orgán povinen pomoci účastníku řízení odstranit. Prvostupňový správní orgán po přijetí předčasné žádosti zcela ignoroval lhůty pro rozhodnutí ve věci a následně zastavil řízení o žádosti jako předčasné v době, kdy účastníku řízení zcela uplynula lhůta pro podání žádosti a nebyl oprávněn k jejímu podání.

V dalším žalobním bodu žalobce namítal porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť žádným způsobem nebyl v průběhu řízení hodnocen zásah do jeho soukromého života, který bude zcela zásadní, neboť žalobce má veškeré své příjmy z podnikání na území ČR. Žalobce v tomto ohledu odkázal především na ustanovení § 2 správního řádu, které ukládá správnímu orgánu šetřit práva nabytá v dobré víře, stejně jako oprávněné zájmy dotčených osob, přičemž musí dbát, aby řešení odpovídalo okolnostem daného případu.

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zároveň žalovaný uvedl, že ze správní judikatury vyplývá, že smyslem § 92 odst. 1 správního řádu není to, aby správní orgán v každém případě nepřipustného nebo opožděné podané odvolání rozsáhle zdůvodňoval, že nebyly zjištěny podmínky pro přezkum rozhodnutí, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí (rozsudek Městského soudu ze dne 30. 11. 2012, sp. zn. 11Ca 334/2009). Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Ve správním spise se nachází žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijatá správním orgánem dne 2. 5. 2011. Dále pak usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 25. 10. 2011, č. j.: OAM-33366-6/DP-2011, jímž bylo řízení o žádosti žalobce podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastaveno s odůvodněním, že žádost byla podána dne 2. 5. 2011, přičemž podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dní před uplynutím víza k pobytu nad 90 dnů. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu žalobce byla stanovena od 12. 3. 2011 do 2. 8. 2011. Žalobce nedoložil, že v podání žádosti ve lhůtě mu zabránily důvody na jeho vůle nezávislé. K tomuto usnesení je připojena jako doklad o doručení doručenka pro doručení do vlastních rukou (s modrým pruhem), na níž je vyplněno, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení a zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 21. 11. 2011. V části prohlášení příjemce zásilky je pak pod uvedením jména B. V. S. potvrzeno převzetí zásilky dne 5. 12. 2011 s nečitelným podpisem. Dále se ve spisu nachází žádost ze dne 12. 1. 2012 sepsaná tehdejší právní zástupce žalobce JUDr. Matoušem Jírou, advokátem, ve které právní zástupce žalobce uvedl, že se na něj žalobce obrátil s žádostí, aby kontaktoval prvostupňový správní orgán a zjistil situaci ohledně jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území, neboť pracoviště odboru azylové a migrační politiky v Mladé Boleslavi žalobci sdělilo, že spisový materiál k jeho žádosti se nachází v Praze a ve věci již bylo vydáno rozhodnutí, které bylo řádně doručeno. Žalobce si nebyl vědom skutečnosti, že by mu jakékoliv rozhodnutí ve věci bylo doručeno, případně jej musela převzít jiná, jím nezmocněná osoba. Dne 17. 1. 2012 bylo prostřednictvím držitele poštovní licence podáno odvolání proti shora uvedenému usnesení o zastavení řízení, v němž žalobce nesouhlasil s tím, že by mu jakékoliv rozhodnutí o jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení bylo doručeno. Dne 6. 2. 2012 bylo podané odvolání doplněno o odvolací námítky, které jsou obdobné jako námítky žalobní a spolu s ním byla podána žádost o prominutí zmeškání úkonu podle § 41 odst. 2 správního řádu. Vedle podaného odvolání byl dne 7. 2. 2012 správnímu orgánu doručen podnět žalobce k zahájení přezkumného řízení podle § 94 odst. 1 správního řádu. Žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání byla zamítnuta usnesením Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 5. 2. 2013, č. j. OAM-33366-15/DP-2011. Rozhodnutím Ministerstva vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 31. 7. 2014, č. j. MV-27689-6/SO/sen-2012, bylo odvolání proti usnesení o zamítnutí žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání zamítnuto a uvedené usnesení bylo potvrzeno.

Dne 1. 8. 2014 rozhodl žalovaný podle § 92 odst. 1 správního řádu pod č. j. MV-27686-7/SO/sen-2012, že odvolání proti usnesení ze dne 25. 10. 2011, č. j. OAM-33366-6/DP-2011 o zastavení řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se zamítá jako opožděné. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobci bylo usnesení správního orgánu I. stupně doručeno fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu dne 1. 12. 2011. Odvolání mělo být podáno nejpozději dne 16. 12. 2011. Vzhledem k tomu, že ve stanovené lhůtě odvolání nebylo podáno, nabylo usnesení správního orgánu I. stupně dne 17. 12. 2011 právní moci. Jelikož odvolání nebylo podáno v zákonem stanovené lhůtě, žalovaný podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolání zamítl. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vyjádřil i k podanému podnětu k zahájení přezkumného řízení podle § 94 odst. 1 správního řádu. Žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Lhůta pro podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla lhůtou hmotněprávní a začala žalobci běžet až 5. 5. 2011. Žalobce tak žádost podal předčasně. Nebylo povinností správního orgánu poučovat žalobce o jeho

hmotných právech, tuto povinnost mají správní orgány pouze ve vztahu k procesním právům a povinnostem (§ 4 odst. 2 správního řádu). Usnesení vydané po lhůtě stanovené v § 71 správního řádu nelze považovat za nezákonné. Žalobce mohl využít prostředku opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, což však neučinil. Žalovaný neshledal, že by v daném případě byly dány předpoklady pro přezkoumání usnesení v přezkumném řízení, obnovu řízení či vydání nového rozhodnutí.

Při ústním jednání, které se uskutečnilo dne 18. 1. 2018, zástupkyně žalobce setrvala na žalobních námitkách a navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Podle § 83 odst. 1 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Podle § 23 odst. 1 správního řádu nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížena a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.

Podle § 24 odst. 1 správního řádu jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřipustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřipustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.

V případě rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 18/2011-81 ze dne 13. 5. 2011) Otázka, zda odvolání bylo či nebylo podáno včas, je otázkou,

kteřou je povinen se věcně zabývat odvolací orgán, který je povinen ve svém rozhodnutí tento svůj závěr odůvodnit a při tom se vypořádat se všemi tvrzeními zpochybňujícími opožděnost podání odvolání, což vyplývá z § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Pokud soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřípustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto rozhodnutí odvolacího orgánu zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení. Předmětem přezkumu v případě rozhodnutí o zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu pro opožděnost nebo nepřípustnost je proto toliko posouzení dodržení zákonných podmínek pro takový postup, tedy toho, zda se jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání.

V projednávaném případě má soud za to, že dokladem o doručení založeným ve správním spise bylo prokázáno, že usnesení správního orgánu prvního stupně, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu, bylo žalobci doručeno fikcí dne 1. 12. 2011 Z údajů uvedených na tomto dokladu o doručení je zřejmé, že žalobce (adresát) byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo mu zanecháno poučení a informace o tom, že zásilka byla připravena k vyzvednutí od 21. 11. 2011. Dnem 21. 11. 2011 tedy začala plynout lhůta 10 dnů stanovená v § 24 odst. 1 správního řádu; lhůta uplynula dne 1. 12. 2011. Usnesení se má tedy za doručené dnem 1. 12. 2011 a od tohoto dne počala běžet lhůta pro podání odvolání, která uplynula dnem 16.12.2011. Pro závěr o opožděnosti podaného odvolání vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem je právně nevýznamné, že následně dne 5.12.2012 byla zásilka fakticky převzata osobou, jejíž nečitelný podpis je na doručence. V tuto dobu totiž již platila fikce o doručení usnesení o zastavení řízení žalobci dnem 1. 12. 2012. Není tedy třeba ani zjišťovat, zda podpis potvrzující převzetí zásilky je podpisem žalobce či jiné osoby. Návrh žalobce na doplnění dokazování znaleckým posudkem ohledně podpisu na doručence založené ve správním spise se jeví jako nadbytečný, a proto soud navrhaný důkaz neprovedl.

Na základě shora uvedených skutečností má soud za to, že žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, když opožděné odvolání žalobce zamítl podle § 92 odst. 1 správního řádu.

Ohledně námitek žalobce ve věci nedostatečného zohlednění předpokladů pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí ve smyslu § 92 odst. 1 věty druhé správního řádu, považuje soud za potřebné uvést, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se vyjádřil k prvostupňovému rozhodnutí i po věcné stránce při vypořádání podnětu žalobce k přezkumnému řízení. Z této části odůvodnění napadeného rozhodnutí lze dovodit, že žalovaný neshledal důvod pro využití některého z nápravných prostředků vyjmenovaných v § 92 odst. 1 správního řádu, naopak usnesení o zastavení řízení bylo dle jeho názoru vydáno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. I když v odůvodnění napadeného rozhodnutí není výslovně vyjádřeno, že prvostupňové rozhodnutí bylo zkoumáno ze všech tří uvedených důvodů, je dle názoru postačující vyslovení závěru, že k porušení zákona nedošlo. Soud v této souvislosti odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne . 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012-32), ve kterém soud konstatoval, že *posouzení toho, zda nejsou dány uvedené předpoklady, nelze pojímat jako předmět posuzování v odvolacím řízení, který by měl odraz ve výroku rozhodnutí vydaném v odvolacím řízení.*

Opožděné odvolání totiž musí být ve smyslu § 92 odst. 1, věty první, správního řádu zamítnuto, ať je výsledek zkoumání zmíněných předpokladů kladný či záporný. Jejich posouzení tak nemá na výsledek řízení o odvolání žádný vliv, není tedy nutné, aby jejich posouzení bylo součástí řízení o odvolání. Pokud zde takové posouzení uvedeno není, zákonnost rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost tím nemůže být vůbec dotčena.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. ledna 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu